BOAT Butlletí oficial de l'Arquebisbat de Tarragona

Núm. 627 6 de maig de 2024 Pàg. 001

CARTA DOMINICAL

239. DEL BINGO AL CASINO

5 de maig de 2024

Benvolgudes i benvolguts, fa més de cinquanta anys a casa nostra es van liberalitzar el que es deien *jocs prohibits*. Aleshores, la ciutadania va conquerir la «llibertat» de triar on arriscar els seus diners, entre el bingo i el casino, la Lotería Nacional o els Jocs i Apostes de la Generalitat i, sempre, el lloc per antonomàsia: la Borsa i les Inversions. Ara, la classe política ens ha explicat que no s'han pogut aprovar els pressupostos de la Generalitat perquè no hi ha hagut acord per a la construcció d'un gran complex d'oci i de joc a les nostres contrades i que aquesta és la causa —o l'excusa, potser— de l'avançament electoral per a la setmana vinent. N'hi ha per alçar el crit al cel? No us sorprèn que el destí dels diners de la ciutadania depenguin d'un casino? I això que el projecte BCN World, rebatejat com a Hard Rock, sigui només un casino tampoc és ben bé cert, perquè és molt més.

Però anem a pams. La Bíblia lloa «el ric que ha estat trobat irreprensible i que no ha anat darrere l'or […], podia transgredir la llei i no l'ha transgredida, podia fer el mal i no l'ha fet» (Sir 31,8-10). La llibertat de triar entre el bé i el mal és la font del mèrit per a aquells que prefereixen la veu de la consciència a l'impuls de l'instint, que podent pecar no van pecar, com afirma repetidament la Bíblia. D'altra banda, uns documents de la nostra Església, les anomenades *Tarraconenses*, que eren els decrets erigits a partir dels nostres concilis provincials, i que abans els rectors les llegien a les esglésies els dies de festa, deien que calia preferir l'estalvi i el treball al joc i a l'atzar per a fer diners.

Dit tot això, no puc estar de preguntar-me: Per què hi ha tanta gent que van al bingo, al casino, a les cases d'apostes i jocs? Per què tenen èxit els jocs d'atzar? Per què a l'espècie humana li plau tant apostar? Penso que qui es juga els diners, més que per l'esperança d'enriquir-se, ho fa pel plaer del risc. Sempre ha estat temptadora l'aventura: posar cinc mil euros a la ruleta, apostar a la borsa en inversions de gran risc, prémer l'accelerador fins als cent vuitanta per una carretera estreta, apostar perquè succeeixi allò que les lleis de la natura no preveuen. Però en tot això hi manca una visió clau: La gent pobra no pot jugar-se gaire res, i la rica, abans de satisfer els seus capricis, podria invertir per crear nous llocs de treball èticament decents i ecològicament sostenibles. Però la realitat és tossuda i devastadora. La gent pobra es juga el que no té, i la gent rica s'apropia del que perden els altres.

Ja ho diu el llibre dels Proverbis: «Els teus plans et poden semblar bons, però podrien portar-te a la mort […]. Qui fa l'ullet és que planeja una maldat, qui ja l'ha feta es

mossega els llavis […]. Val més ser pacient que valent, dominar-se, més que conquerir ciutats. Es tiren els daus de la sort, i el que en surt ve del Senyor» (Pr 16, 25.30.32-33).

¿Juguem-nos la vida a l'aposta de fer el bé? Més no es pot arriscar. Tant de bo que els polítics que seran escollits a les eleccions del diumenge vinent es «juguin» la vida al servei de Catalunya i de tota la seva gent, sense discriminacions, i pensant sobretot en els més febles. Serà el joc més arriscat, l'aventura més apassionant de la seva vida. I aquest projecte, com tots els projectes, han de ser fets pensant en el bé comú.

Ben vostre,

† Joan Planellas i Barnosell
Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat